
Henrik Nordbrandt**1991 KÉSŐ NYARA***Sensommer 1991*

A víz az asztal fehér lapján
még tükrözi a sodródó felhőket
órákkal az eső után is.
Letörlöm az asztalt egy régi ronggyal,
egyik blúzod
darabkájával, gondolom.
Az alátét ezzel rendben is lenne.
Kezdenek már hullni a levelek,
későre jár már,
s eléggé be is szürkült ehhez.
Földcsuszamlásként bukik le a nyár
bele a földbe.
S föld van maradékain annak a
virágos mintás blúznak is, amit
egy tavaszon Algecirasban hordtál.

EGY ÉLET*Et liv*

Gyufát gyújtottál s a lángja olyannyira elvakított,
hogy nem lelted, amit a sötétben kerestél,
mielőtt a gyufa kialudt ujjaid közt
s a fájás elfeledtette veled, hogy mit kerestél.

GESZTUS*Gestus*

Eladtam volna a hazámat
legszebb rózsaszáláért
s maradék életemre bujdosó lettem volna,
csak hogy láthassam a kezében
egy ilyen tavaszi esten, mint ez a mai,
amint reá hajolsz
és tépdesed le sorra szirmait,
csak hogy ne kelljen rám pillantanod.

VERS*Digt*

Verset ígértem néked
s gondoltam minden másra,
hogy ne kelljen megírnom.

Három évvel s kilenc hónappal később
virágban állnak mind a mandulák

s az esteli homályban is
szemüvegem se teszem fel, de látom
mindegyikét a sok fehér szíromnak.

Noha saját írásom
sejtem csak inkább, semmint látom.

Vajon rám ismernél-e
szemüvegesen s így,
ahogy e verset írom?

NEW HAVEN*New Haven*

Nem hinném, hogy New Havenbe még visszatérnék valaha.
Egészen biztos persze nem lehetek ebben se.
Egy vagy más ügyből kifolyólag esetleg visszajövök mégis,
noha, mint mondtam, nem tudok hinni ebben.
Ha akarnám, könnyedén megtehetném.
Lenne rá pénzem. S vízumom és útlevelem rendben van.
Csodálkoznék mégis azon, ha visszatérnék.
Ilyen New Haven. És ezzel már mindent megmondtam.
Rengeteg helyre bőven lenne kedvem visszatérni.
De mihelyt fontolgatnám bármelyiküket is,
New Havenre gondolok és abbahagyom.
Mindenkinek ajánlom hát: találjon magának szintén
egy ilyen helyet.

TELEFONFÜLKE*Telefonboxen*

a telefonfülke a sarkon
örökzölden
mindig rozsdásan
áll most ott a szélben
és pedig sűrűbb
sötétben mint máskor

igen ez szeptember már
s a házak
világlanak tisztán
nagyon az éjszakának

világítótorny
a telefonfülke
az arcok sora közt
zöldre mázolt vasa
és üvege mögött
fölfénylenek a hangok

egy férfi áll ott
hozzádólve
az esthez
az őszhöz
s gyerekkorához

BÁRHOVA UTAZUNK IS*Hvor vi end rejser hen*

Bárhova utazunk is, elkésve érkezünk csak
hogy megtaláljuk azt, amiért útra keltünk.
S legyen bármelyik város, amelyben elidőzünk,
vannak házai, mikbe késő már visszatérnünk,
kertjei, hol késő már holdas éjekre várni
s asszonyai, kiket késő lenne szeretni,
bárhogy kínozzanak megejtő közelükkel.

És bármelyik utcájuk tűnjön is ismerősnek,
a keresett virágtengerhez nem vezet,
ámbar a nehéz illat ott terjeng a negyedben.
S bármelyik ház is lenne, amibe visszatérünk,
túl későn érkezünk, hogy ránk ismerjenek.
És bármelyik folyóban nézzük is tükörképünk,
neki hátat fordítva látjuk csak önmagunk.